

INTERVIEW - SEPPE BAEYENS, CHOREOGRAAF

‘Een kind kan een prof veel leren’

In ‘Tornar’ danst een zevenjarige naast een hoogbejaarde man. Choreograaf Seppe Baeyens heeft lak aan generatiekloven en springt er gezwind overheen.

VAN ONZE MEDEWERKSTER, CHARLOTTE DE SOMVIELE

Of hij niet eens wou komen piepen bij de repetities? Léon, een 91-jarige slager op rust uit Molenbeek, reageerde afwachtend toen choreograaf Seppe Baeyens hem op straat uitnodigde voor een workshop in de gebouwen van Wim Vandekeybus' gezelschap Ultima Vez. Drie dagen later had hij zijn trainingspak bij. Morgen steelt Léon naast vier kinderen, twee jongeren, drie professionele dansers en een muzikant de show in *Tornar*, Baeyens' eerste avondvullend choreografie. 'Het contact tussen de generaties is stilgevallen. Dans kan die leemte opvullen.' **‘Tornar’ toont een kleine gemeenschap die tracht te overleven nadat een tornado alles heeft verwoest. Vanwaar deze rampenmetafoor?**

‘Ik geef al vier jaar workshops aan mensen tussen 8 en 88 jaar en die razen altijd als een tornado door de studio's hier (*lacht*). Wind heeft verschillende gedaantes: hij kan krachtig zijn en alles onderuit halen, maar je ook zacht voortstuwen. De dynamiek in een groep is net zo beweeglijk. Vaak wordt er gezegd dat er geen oorlog meer zou zijn als aliens onze planeet zouden veroveren. In de nasleep van een ramp, als alle bezit is weggevaagd, zijn mensen vaak bijzonder solidair met elkaar. Die zelfredzaamheid gaat snel weer verloren als een overheid de touwtjes in handen neemt. Misschien kan die ‘solidariteit van binnenuit’ een model zijn om op kleine schaal beter samen te leven.’

Hoe breng je mensen samen die zo verschillen qua culturele achtergrond en leeftijd?

‘Via improvisatie zoek ik naar een gemeenschappelijke verbeelding. Een begrip als “liefde” is herkenbaar voor ouderen, maar niet voor zevenjarigen. En als je peilt naar een gevaar, zullen kinderen heel concreet ‘onweer’ antwoorden, waar ouderen aan ‘relaties’ denken. Techniek interesseert me niet, wel persoonlijkheden. Ik hou van de schoonheid van de onkunde van niet-professionele dansers, van hun spontaneïteit.’ ‘De beste inspiratie voor *Tornar* vond ik op

onbewaakte momenten. Ik heb workshops gegeven aan senioren, waarbij kinderen mee optreden als leraar. Omdat een kind minder nadenkt, kan het een model zijn voor professionele dansers die zich verbergen achter hun virtuositeit, net zoals de ambitie van een zeventigjarige vrouw om haar stijve lichaam te overstijgen een kind inspireert om door te zetten. En zo tilt iedereen elkaar op.'

'Tornar' wil een pleidooi zijn voor meer verbinding over leeftijdsgrenzen heen.

Wordt die generatiekloof steeds groter?

'Ik ben opgegroeid in een dorp waar iedereen elkaar kent. Wekelijks gingen we met mijn vader op bezoek bij een oude buurman die ons, zoals het hoort, altijd wakke speculaas voorgeschotelde (*lacht*). Die dialoog is niet meer vanzelfsprekend. Vandaag zijn mensen steeds meer op zichzelf gericht. Ik heb meer binding met Léon dan met mijn eigen grootmoeder. De vergrijzing neemt toe, maar als je vandaag zeventig bent, betekent dat niet meer hetzelfde als vroeger. Ga op zondag maar eens naar de kust! Volwassenen hebben nu economisch en politiek alles te zeggen. Als we beter zouden luisteren naar de zilveren wijsheid van ouderen en de onbevangenheid van kinderen, zou onze samenleving veel rijker zijn.'

'Tornar' gaat in première op 17-18/4 bij Bronks, daarna nog te zien in Gent en Antwerpen.

Schuimend als een bruistablet

★ ★ ★ ☆ ☆

TOM ZONDERMAN

'Bon soir, wij zijn Will Butler', veegde Will Butler zijn bezwete voorhoofd af halverwege zijn set in de volgepakte AB Club. De springerige duivel-doet-al van de Canadese indierockgigant Arcade Fire en jongere broer van frontman Win wilde duidelijk benadrukken dat zijn soloverschijning een groep is. Een uitgebeende band die in Brussel buiten hemzelf bestond uit Julie en Sara, lazen we op hun zwarte sweaters met witte opdruk. De twee dames kleurden rudimentair bij op synth, beatbox, cimbaal en tamboerijn. Net als bij Arcade Fire switchte Butler zelf tussen elektrische en akoestische gitaar en toetsen. Het geheel gutste van de rauwe energie.